

Česko a talenty. Postavte základy, pak řešte střechu.

Vedle fotbalových hřišť a hokejových hal vás ten pás podivných atrakcí hned upoutá. Překážkové dráhy, pohyblivé plošiny, hrbolaté kladiny, lana.

Takovou tréninkovou pomůcku pro malé sportovce jen tak někde nenajdete. Ale v rakouském Salcburku správně usoudili, že když dnes děti odmala nelezou po stromech, plotech či prolézačkách, je potřeba u nich motoriku rozvíjet jinak.

A tak je tenhle zvláštní park součástí supermoderní akademie, kde si salcburský klub hýčká nadané hokejisty i fotbalisty.

Její výstavba spolkla 80 milionů eur, ale věřte, že to nejsou vyhozené peníze.

Dvě miliardy korun vypadají na první pohled jako bláznivě vysoké číslo, jenže Salcburk už je má po třech letech dávno zpátky. Nemusí draze nakupovat, hráče si vychovává sám. A pak je za obrovské peníze prodává dál – jen za poslední rok na přestupech vydělal přes 2,5 miliardy!

Nebylo by od věci, kdyby si tahle čísla prohlédli lidé ve vedení českých klubů. Možná jim zní pošetile, že by měli nasypat stamiliony do výchovy mladých a roky čekat na výsledek. Ale nevyplatilo by se jim to víc než letní hýření?

Sparta se Slavií dohromady za drahé posily vydaly přes půl miliardy. Efekt? Slavia je v tabulce třetí a sama ústy šéfa Tvrdíka přiznala, že už je ze hry o titul. Sparta ztrácí na čelo dokonce 17 bodů, rychle vylétla z evropských pohárů a nedávno i z domácího.

A fanoušci slyší: Buďte trpěliví, pustili jsme se do dlouhodobého projektu.

Co je na něm vlastně dlouhodobého? Nakoupit hráče za desítky milionů a dát jim královské platy vypadá lákavě, ale řada z nich bude za dva tři roky za zenitem – v horším případě už ho překročila.

Dlouhodobý projekt vypadá jinak. Ideálně tak, jak předvádí Salcburk: nejdřív postaví pevné základy, které vydrží navěky – a až pak uvažuje o tom, jakými taškami pokryje střechu.

Nebylo by fér tvrdit, že české týmy pro mládež nic nedělají. Třeba Sparta za peníze z přestupu Tomáše Rosického do Dortmundu vybudovala tréninkové centrum na Strahově, kde už od začátku tisíciletí vyrostlo plno dobrých fotbalistů.

Také Slavia s mladými dlouhodobě pracuje kvalitně, experti chválí i akademii Slovácka, velké pokroky dělá Plzeň.

Jenže na evropskou špičku to stačí jen v nejmladších kategoriích, pak už Česko ztrácí. Sparta před pár dny v juniorské Lize mistrů se Salcburkem doma prohrála 2:4 a skóre mohlo být mnohem vyšší. V přelomovém věku mezi šestnácti a devatenácti zkrátka nastává problém. Kde vzniká? Mimo jiné v nejednotnosti. V Salcburku, ale jistě i v jiných špičkových zahraničních akademiích mají jasně nastavenou linii a nikdo z klubu si nedovolí se od ní

odchýlit. Neexistují intriky, hašteřivost, vnitřní pnutí, zatímco v Česku se spousta klubů rozežírá zevnitř.

Trenéři jednotlivých kategorií jdou často proti sobě, nejsou schopni se vydat jedním směrem. Řada z nich argumentuje jen výsledky a až kdesi pod nimi je na žebříčku hodnot to, jestli se daří vychovávat fotbalisty pro budoucnost.

O stovky milionů, které Salzburg nasypal do stavby supermoderní továrny na talenty, jde až ve druhé řadě. Ani kdyby stála 50 miliard, nemohla by fungovat ideálně, kdyby nebyl její provoz detailně promyšlený a všichni v ní netáhli za jeden provaz. A právě to uvnitř cítíte nejvíc. Jednota, semknutost, odhodlání dojít k cíli jasně vytyčenou cestou. Šéfové klubu vědí, co chtějí, neuhýbají a vyplácí se jim to.

Shodnout se na koncepci, podpořit ji finančně a hlavně se nastavených principů držet – to je recept. Co ho zkusit i v Česku?

FOTO: RED BULL AKADEMIE SALZBURG

Autor: Čermák David